

PIRMAS SKYRIUS

Londonas, 1848-ųjų vasaris

Lidija dingusi jau aštuonias dienas, pradedu baimintis, kad mūsų tėvai vieną rytą pabudę ir mano lovą ras tuščią.

Tamsiame skersgatvyje man iš kairės kažkas sukrebžda, krūpteliu, bet tai tik žiurkė, besirausianti po atliekų krūvą.

Drebėdama slinkau per visą miestą, nepaisydama visokių priekabautojų ir perlipdama per merdinčius elgetas. Tėvai paprastai liepia nekreipti į juos dėmesio, nes jie turi lygiai tokias pačias galimybes susiderėti su karaliene kaip ir mes visi, bet šiąnakt man sunkiau sekasi jų nepaisyti.

Mano laisvė paprastai apsiriboja pasivaikščiojimu po parką mamai už parankės arba saugiu prieglobsčiu tarp aksominių mūsų šeimos kariatos sienų. Tačiau patirties trūkumą atsvėriau pasitikėjimu savimi. Tik kad dabar tasai pasitikėjimas gerokai sumenkęs, net visai nunykęs, telikęs kaulus veriantis šaltis.

Pamaniau, kad bus saugiau sėlinti pagrindinėmis gatvėmis, o ne vienai klaidžioti po aklinais tamsų Haid Parką, tačiau vieną kartą per klaidą įsukusi į vingrią šoninę gatvelę beviltiškai pasiklydau. Čia net gatvės žibintai prigesę. Vasario šaltukas pritvinkęs anglių dulkių, temdančių ir taip blausią žibintų šviesą. Nusismaukiu apsiausto gobtuvą ir užverčiu galvą į dangų, mėgindama susigaudyti, kur esu. Šiaurėje turėtų būti Kasiopėja, bet žvaigždės pernelyg blankiai spindi, kad galėčiau tiksliai pasakyti. Iš akies kampučio ištrykšta ašara paklydėlė ir nuteka į ausį.

Dienų dienas rausiausi Lidijos kambaryje, bergždžiai melsdama, kad aptikčiau kokią užuominą apie jos netikėtą dingimą. Atrodo, lyg ji būtų išgaravusi į niekur, bet atsisakau su tuo susitaikyti.

Šiąnakt mamai su tėčiu ir mūsų menkai saujelei tarnų nuėjus gulti, užsimečiau apsiaustą, apsimuturiavau storiausiu tėčio šaliku ir nėriau į naktį.

Galbūt aš – narsuolė kaip tie kilniaširdžiai meilės vedami riteriai iš pasakų, kurias mudvi su Lidija skaitydavome vaikystėje, o galbūt tik noriu pajusti ką nors kita nei klaikų siaubą, kamuojantį mane nuo pat sesers dingimo.

Policija sako, kad ji veikiausiai pabėgo ir slapta susituokė arba mirė, bet aš netikiu. Jei būtų ketinusi slapčia susituokti, būtų man pasakiusi, o jei būtų mirusi, tikrai būčiau

pajutusi. Nieku gyvu negali būti, kad mano sesers širdis liaujasi plakusi, o aš toliau gyvenu kaip niekur nieko.

Iš burnos pūsčiodama garą, kertu dar vieną skersgatvį. Pagaliau atpažinusi, kur atsidūriau, atsidūstu iš palengvėjimo.

Netoliese it didžiuliai nasrai stūkso Kensingtono rūmų vartai, jiems iš kraštų juoduoja karalienės sargybinių šešėliai.

Perbraukiau nykščiu per vėsią grandinėlę, nugarūstą giliai apsiausto kišenėje, – savotišką talismaną. Reikia elgtis gudriai: galbūt vėl apeiti aplink Haid Parką ir įsmukti pro galinį įėjimą. Man nereikia nusigauti iki rūmų – tik iki juos supančių medžių. Kojos auliniuose batuose pastirusios, bet turiu žingsniuoti kaip niekur nieko, kad mane jau išvydusiems sargybiniams nepasirodyčiau įtartina.

Kai mudvi su Lidija buvome mažos ir mūsų šeima dar turėjo sodybą Oukame, vasaras leisdavome miškuose gaudydamos varles arba iš lapų statydamos namelius ančiukams. Nubrozdintomis kojomis, šakelių prisivėlusiais plaukais namo parsirasdavome tik patekėjus mėnuliui ir išsibudinus šikšnosparniams. Įsmukdavom pro virtuvės duris, kad negautume pylos nuo mamos ir kad mudvi pasitiktų nuolaidžioji senutė virėja – ponia Ozbourn, seniausias mano pažįstamas žmogus. Tvarstydama mums kojas ir slapčia vaišindama citrininiais ledais, ji pasakodavo visokias istorijas. Labiausiai iš jų mums patikdavo pasakos apie Kitus.

Ji mums skaitydavo iš senos knygos, aplenkto apspurusiu šalavijų žalumo audiniu ir apsitrynusios ties kampais. Mane labiausiai žavėdavo pasakojimai apie fėjų duris. Pasakose tam tikru metu atsirasdavo koks gudragalvis žmogus, kuris ant slenksčio padėdavo jam brangų daiktą, ir Kiti būdavo priversti atverti perėjimą tarp jų ir mūsų pasaulių, paprastai slepiamą senuose gumbuotuose medžiuose.

Melste meldžiau Lidiją kartu šitai išmėginti. Mudvi aptikom kresną skroblą ir įduboje prie jo šaknų padėjome savo vienodus kūdikiškus vėrinius, tik ant vieno buvo užvertas pakabutis iš perliuko su raide *L*, o ant kito – su raide *A*. Jie jau buvo per trumpi mūsų, didelių mergaičių, kaklams, bet vis dar kabojo užmaiti ant mūsų lovų rėmo skersinių. Visą likusią dieną spirgėjau iš nekantrumo, vis dirsčiodama pro langus, karštligiškai trokšdama bent užmatyti Kitą.

Išaušus rytui, mudvi su Lidija nuskuodėm per rasotą žolę ir sukišom putlias rankeles į purvą po medžiu. Vėrinių nebebuvo. Pašokau ir suspigau iš džiaugsmo taip garsiai, kad net mama išėjo į sodą ir paklausė, ko jai varau galvos sopulį. Viską jai papasakojau. Netarusi nė žodžio, ji numynė į virtuvę ir privertė ponią Ozbourn sudeginti knygą apie fėjas. Man tebuvo šešeri, tada dar nežinojau, kad neteisėta laikyti tokį

daiktą. Praverčiau išstisias dienas.

Po metų aptikau Lidijos vėrinį paslėptą jos spintos gilumoje. Būdama pora metų vyresnė, ji atsistojo įsisprendusi rankomis į klubus ir išrėžė, kad jau metas man nusikratyti tokių leliukiškų dalykų kaip tikėjimas magija. Tai buvo pirmoji iš jos trijų didžiųjų išdavysčių.

Ji išmovė iš kambario man nespėjus paklausti, kodėl mes neradome antro vėrinio – o dar ar ir ji tą naktį mačiusi vyro siluetą prie medžių.

Gatve prašvilpia ledinio vėjo gūsis ir sušiaušia nuvytusių lapų sūkurį. Mano šviesios garbanos pasiplaiksto aplink veidą, tvirčiau susiaučiu apsiaustą prie kaklo.

Tose istorijose iš ponios Ozborn knygos buvo pasakojama apie Angliją, kurioje laisviausiai šmirinėjo Kiti. Karalienė Mora mus įtikino, kad ji ir jos sūnus – vieninteliai dabar čia gyvenantys jų rasės atstovai, bet jie juk iš kažkur atėjo, o durys, kad ir užrakintos, gi gali būti darkart atvertos. Negaliu nusigauti į Šiaurę, į mūsų senąją sodybą Oukame, ar į Barneto mūšio atminimo lauką, bet jei tokios durys yra ir Londone, argi jos būtų kur kitur, jei ne medžiuose aplink karalienės rūmus? Negaliu nepamėginti.

Kiek pagrižusi pasiekiu viešąjį įėjimą į parką, kur sekmadieniais nusidriekia sandorių prašytojų eilės. Medžiai stūkso tamsoje it šmėklos, neatskiriami vienas nuo kito. Nė vienas jų neatrodo ypatingas, tad teks pasirinkti atsitiktinai. Sugniaužiu kišenėje vėrinį.

Tamsoje krusteli šešėlis.

– Kas ten? – surinka vienas iš karalienės sargybinių.

Patyliukais nusikeikiu, numetu sesers vėrinį po artimiausiu medžiu ir dedu į kojas.

Skuodžiu taku tarp plačiai nusidriekusios vejės, paskui staigiai metuosi į kairę ir išlekiu į gatvę iš rūmų teritorijos.

Per akmeninį grindinį ūmai subilda ratai.

Atšoku atatupsta, tikėdamasi pasislėpti tamsoje, bet per vėlai pamatau išsiklibinusį akmenį.

Batas užkliūva už jo, suklumpu ir teškiuosi žemėn, smilkiniu trenkdamasi į šaligatvio kraštą. Mano kūnas susmunka purve it skudurinė lėlė.

Iš pradžių nusmelkia akinamai aštrus skausmas, paskui užtemsta akyse.

Sumirksėjusi atsipeikėju, nesusigaudydama, kiek laiko išbuvau be sąmonės, ir šalia išvystu karietą su joje sėdinčia tamsia figūra.

– Aš turiu peilį, – persigandusi sušnibždu. Tik nepatiksiu, kad tai į aulinį batą įkištas virtuvinis peilis, pernelyg bukas kam nors įpjauti ir šią akimirką pernelyg nepatogus pasiekti.

- Kinate mane nudurti?

- Bus matyt.

- Kas?

Mano žvilgsnį apniaukia šiltas skystis, užvarvėjęs ant kairės akies. Iškeliu ranką jo nuvalyti, atitraukusi išvystu ant jos klampų kraują.

Figūra keikteli ir nusivelka apsiaustą.

- Imkite. O nudurti galėsite ir vėliau.

Prispaudžia drabužį man prie smilkinio. Jis dar šiltas nuo jo kūno, aš vos valdausi neatsidūsėjusi iš palengvėjimo, kad gavau bent menką atokvėpį nuo šalčio.

- Ar gerai jaučiatės? - pasiteirauja vyras.

- Jūs partrenkėt mane savo karieta, - glebiai tarsteliu.

- Nepartrenkiau, jūs pargriuvot.

- Pargriuvau saugodamasi, kad manęs nepervažiuotumėt šiuo... - nutilusi apsižvalgau. Jo karieta didžiulė, bene šešių vietų, iškalta storais apmušalais ir puošta blizgančiomis žalvario detalėmis. - Šiuo baisūnu, - užbaigiu.

- Ne aš slankiojau patamsyje.

- Aš ne slankiojau. Aš pasiklydau.

- O kur traukėt? Gal galiu jums padėti? - Nepažįstamasis pabilsoja į vadeliotojo langelį, šis atsidaro.

- Kur jums reikia, panele? - šiurkščiai paklausia vadeliotojas.

Net aš sugebu pripažinti, kad mano žygis nepavykęs.

- Į Belgreivo aikštę, - išpyškinu savo namų adresą.

Žirgai suprunkščia ir karieta trūktelėjusi išjuda. Plačiu ratu pasukę dešinėn įriedam į pagrindinę gatvę, ir pro karietos langą tvyksteli geltona žibintų šviesa.

Vaikinas nusibraukia nuo kaktos susitaršiusius plaukus, ūmai priblokšta jį atpažįstu. Nuo smūgio dar svaigsta galva, bet ne dėl to pasaulis staiga ima suktis.

Tiesiai priešais mane - dailus susirūpinimo perkreiptas veidas, tas pats, kurį visą gyvenimą matydavau portretuose ir sausakimšose koncertų salėse. Šįvakar jis atrodo dar jaunesnis nei bet kada. Paprastai būdavo su standžiais kaklaryšiais ir tvarkingai sušukuotais plaukais. Dabar plaukai tamsiomis bangomis apkritę veidą, slėpdami riešutų rudumo akis, bet aukšti skruostikauliai, ryški žandikaulio linija ir niūriai surauktos lūpos - tokie patys. *Princas Emetas*.

- Čia jūs, - sumirksiu.

Jo veide randasi suglumusi šypsena.

- Kas?

- Jūs - princas Emetas.

- Ko gero, tikrai smarkiai kaukštelėjot galvą, - atšauna jis. Balse nugirstu trapumą.

- Aš žinau, kas jūs toks. Nėra prasmės slėpti.

Jis prisimerkęs įsistebeilija į mane.

- Mes jau esame susitikę. - Tai ne klausimas.

Iš tiesų tai nesame, ar ne visai, bet esu užtektinai kartų renginiuose mačiusi jį iš tolo, kad neabejočiau; be to, dar tas įvykis su Lidija.

- Ledi Benton. - Nunarinu galvą nuduodama nusilenkimą, bet mano judesy jis įžvelgia sarkazmą ir puse lūpų šypteli. - Antroji Taunsendo markizo dukra.

- Argi jūs ne dingusi? - pasiteirauja Emetas. - Girdėjau gandus.

Papurtau galvą.

- Ne, aš ta kita. Kaip tik ieškojau sesers, dėl to ir esu lauke. - Karietai vežant mus vis toliau nuo Kensingtono rūmų, krūtinę nusmelkia aštrus nesėkmės dūris. Aš ką tik veltui numečiau Lidijos vėrinį į purvą.

- O, teisingai, jūs - jaunėlė. - Jis pamostaguoja man prieš veidą. - Judviejų panašumas stulbinantis. Tokios pačios akys.

- Stebiuosi, kad ją prisimenat, - atsakau įsitempusi.

- Manote, ji vis dar kažkur čia? - paklausia nuleisdamas negirdomis mano pastabą.

- Taip. Nemoku paaiškinti, bet tikrai pajusčiau, jei jos nebebūtų tarp gyvųjų.

Emetas žiūri į mane bauginamai sustingęs.

- Pajustumėt?

Karieta vėl kresteli sukdamą už kampo.

- Jūs nesuprasit.

- Aš turiu brolių, - mesteli jis. - Galbūt suprasčiau daug geriau, nei manote.

Keista girdėti jį vadinant princą Bramą broliu.

Emeto princo titulas vis dar sukasi visiems ant liežuvio, nors nuo jo gimimo prabėgę kone pora dešimtmečių. Jis - karalienės Morijenos sutuoktinio, princo konsorto Edgaro, ir jo pirmosios žmogiškosios žmonos, kuri mirė gimdydama, sūnus. Karalienė įsivaikino Emetą per jo aštuntą gimtadienį, bet niekas nežino, ar jo tėvui pamaloninti, ar iš meilės, ar dar galaižin kokių paskatų vedama.

Jo vardas kuždamas viso miesto salonuose. „Princas lėbautojas... kodėl jis negali būti toks švelnus kaip Bramas?“ Kyla vis naujų gandų apie tai, su kokia gražuoje jis pastebėtas tuose viešuosiuose renginiuose, kuriuose teikiasi apsilankyti. Praeitą sezoną buvo kilęs triukšmas dėl jo niurkymosi lordo Tremeino sode su virtuvės tarnaitė. Bet vos po mėnesio jau buvo užkluptas įsisukęs į užuolaidą hercogo Kemberio

darbo kabinete su tos šeimos vidurine dukterimi. O dar praeitą savaitę girdėjau mamą murmant kažką apie baleriną. Man net dabar skruostai kaista iš pykčio pagalvojus, kaip jis pasielgė su Lidija per jos pirmą sezoną. Manęs ten nebuvo, bet, grįžusi namo apsipylusi ašaromis, ji man viską išpasakojo.

Kai jis neteršia kieno nors gero vardo, kelia šurmulį atsisakydamas stoti mokytis į Oksfordą arba dėl medžioklės išvykų su draugais, kitais lordais ir jaunėliais sūnumis, verčiau vertų vadintis bakchanalijomis.

Emetas atsisuka į mane, ir pirmąkart pasijuntu priblokšta jo veriančio žvilgsnio. Dar niekada nesu jo regėjusi mieste be rūščios minos. O dabar jo veidas visiškai kitoks. Akys ypatingos riešutų spalvos, išryškintos tamsių blakstienų, žaižaruojančios ugnelėmis. Iš taip arti netgi įžiūriu švelnias strazdanas ant nosies. Per tą jo raukymąsi niekada nepastebėjau, koks subtilus ir gražus jo veidas. Bet jis *tikrai* gražus. Toks gražus, kad man net kvapą gniaužia.

Karieta darba naktį tyliomis miegančio Londono gatvėmis. Atremiu galvą į atlošą ir susimąstau, kaip išskalbti kraują iš suknelės, kad nei mama, nei tarnaitės neapsižiūrėtų.

- Apie ką galvojate? – pasiteirauja Emetas.
- Kaip jus nudurti, – atkertu užsimerkusi.
- Nelabai mandagu.
- Ir mane partrenkti buvo nelabai mandagu.
- Kartoju: jūs pargriuvote.

Staiga plūsteli karštis, atsimerkiu ir išvystu jį prie pat, įdėmiai veriantį mane akimis. Vis dar spaudžiu jo apsiaustą prie kraujuojančios galvos, jis atsargiai kilsteli pirštus ir atlipina vilnonio audinio kraštą nuo žaizdos. Kraujas jau prikresėjęs, tad traukdamas medžiagą jis netyčia pešteli ir plaukus.

- Ai! – Vos susilaikau nežiebusi jam alkūne.
- Nesimuistykite. Kraujavimas sumažėjęs, – paaiškina, – bet vis tiek dar palaikykite užspaudusi.

- Laisvą ranką kariškai atiduodu pagarbą.
- Jis lėtai pakreipia galvą ir įsistebeilija į mane.
- Žinote, o jūs tikrai graži.
- Krūtinę užlieja tūžmingas karštis.

- Bandot mane suviliot? Esu girdėjusi apie jūsų reputaciją, bet nemaniau, kad esat toks įžūlus.

- Mano reputaciją?

- Jei žmonės mane pamatytų su jumis, aš žlugusi.

Jo akys susiaurėja.

- Neatrodot iš tų, kurios suktų galvą dėl tokių dalykų. - Vyras išties nieko nesupranta. Lėta išstūmimo iš visuomenės mirtis pakeliama tik nedaugeliui stipriausių moterų.

- Jūs nieko nenučiuokiat apie tai, kokia aš esu.

- Nutuokiu tiek, kad išsmukot vidury nakties ieškoti sesers.

Karieta sulėtėja. Atitraukusi užuolaidėlę išvystu savo miesto namus iš balto kalkakmenio ir tvirtų kolonų, nušviestų dujiniais žibintais.

Bilsteliu į langelį ir paprašau vadeliotojo išleisti mane prie namo galo. Mažiau tikėtina, kad būsiu užklypta, jei įsėlinsiu per tarnų duris rūsyje.

- Ačiū už pagalbą, - padėkoju duodama vadeliotojui ranką ir iššokdama iš karios.

Emetas persisveria per dureles, krumpliais spausdamas kortelę su savo vardu ir adresu. Atkiša ją man.

- Prašau, ar galėčiau darsyk jus pamatyti?

- Jokių būdu, - atšaunu.

- Meldžiu bent pagalvoti.

Paimu kortelę vien iš įpročio, paeinu keletą žingsnių iki galinių laiptų, bet iš tamsos mane dar pasiekia Emeto balsas.

- Apsiaustą galite pasilikti.

Atsisuku. Jis apgaubtas šešėlių, bet pašaipų vypsni įžiūriu net iš čia.

- Ne, dėkoju, ir savų užtektinai turiu. - Sviedžiu apsiaustą jo kryptimi, pataikau jam tiesiai į krūtinę. Visada galėjau pasigirti taiklia ranka.

Jis palaukia, kol įeisiu, ir tik tada nuvažiuoja.

Židiny užgesęs, nieko panašaus į ponios Ozbourn virtuvę, kur krosnies plytos visada būdavo šiltos. Bet man jau nebe šešeri. Niekas nelaukia, pasiruošęs sutvarstyti žaizdas, ir nebėra vyresniosios sesers, į kurios lovą galėčiau įsirangyti.

Kopiu kalkėmis balintais galiniais laiptais į savo kambarį trečiame aukšte lyg šiuose namuose besivaidenanti šmėkla.

Išsineriu iš krauju nutaškytos suknelės ir įkišu rankas į šiltas kambarinio chalato rankoves, tik staiga prieangyje išgirstu triukšmą.

Kažin kas baldojasi į duris. Akimirka suakmenėju iš siaubo, pakraupusi, kad manęs bus atėjęs princas Emetas.

Bet paskui išgirstu žingsnius. Kažkas suklinka.

Išbėgu ant laiptų ir kaip tik spėju pamatyti Lidiją, įsvirduliuojančią į marmurinę menę ir visur pripėduojančią dumblo.